

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1429

гр. Бургас, 13.10.2021 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в закрито заседание на тринадесети октомври, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Йорданка Г. Майска
РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА

като разгледа докладваното от Йорданка Г. Майска Въззивно частно
гражданско дело № 20212100501406 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по повод частна жалба от В. В. Г. с ЕГН-
*****, действаща лично и със знанието и съгласието на своята майка КР. К. Г. с ЕГН-
*****, двете от гр.Бургас, ж.к.И. № ***, ет. *, ап. ** против определение/наименовано
решение/ № 793/28.07.2021г. по гр.д. № 5261/2021г. на РС-Бургас, с което съдът е оставил
без уважение молбата на частния жалбоподател за вписване на извършения от
непълнолетното дете В.Г. отказ от наследството на баща му В. Т. Г. с ЕГН-*****, б.ж.
на гр.Бургас, поч. на 07.06.2021г., по реда на чл.52, във вр. с чл.49 ал.1 от ЗН в особената за
това книга при БРС.

Недоволство от така постановеното определение изразява частният жалбоподател,
който счита същото за неправилно. Посочва се, че пред ЧСИ са образувани три
изпълнителни дела за парични задължения на покойния наследодател на детето и отказът за
вписване противоречи както на материалния закон, така и на интересите на детето. Позицията
се на практика на ВКС в обратния смисъл – Определение № 180/30.10.2019 г. постановено
по ч.гр.д. № 3644/2019 г. по описа на ВКС. Моли съда да го отмени и постанови друго, с
което да бъде вписан в особената книга на съда по реда на чл.52 от ЗН направения от В.Г.
със знанието и съгласието на нейната майка и законен представител отказ от наследство.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона,
намира за установено следното:

Производството пред БРС е по реда на чл.545 и чл.542 от ГПК и е започнало с
подадена от В. В. Г. с ЕГН-*****, действаща лично и със знанието и съгласието на
своята майка КР. К. Г., декларация-заявление за отказ от наследство, чието вписване в

особените книги на съда се иска. По делото е установено, че непълнолетното дете е наследник по закон на баща си В.Г. и има правен интерес от вписване на евентуалния отказ. За да постанови своя отказ районният съд е счел, че разпоредбата на чл.130 ал.4 от СК предвижда, че дарение, отказ от права, даване на заем и обезпечаване на чужди задължения от ненавършило пълнолетие дете са нищожни и като е взел предвид, че малолетните и непълнолетните следва да приемат наследството по опис по смисъла на чл.61 ал.2 от ЗН, е счел молбата за неоснователна. Цитираното в частната жалба определение №180/30.10.2019г., постановено по ч.гр.д. №3644/2019 г. на ВКС, първо г.о., на което се позовава частния жалбоподател, касае сходен случай. Действително, съобразно посоченото определение ВКС е приел, че е допустимо да бъде направен отказ от наследство от името на малолетен наследник, респективно непълнолетен наследник да се откаже от наследство със съгласието на своя родител или попечител, тъй като отказът от наследство не представлявал отказ от права по смисъла на чл.130 ал.4 от СК. В този смисъл ВКС е приел, че ако в наследството няма конкретно имущество, тъй като в момента на смъртта си наследодателят не е притежавал такова, но същото е обременено със задължения, не може да се приеме, че с факта на приемане на наследството се придобиват права, като в този случай наследникът поема само задълженията, което определено не е в негов интерес. Следва да се отбележи и че с оглед противоречива практика на ВКС към момента е образувано тълкувателно дело № 1/21г. на ВКС относно разрешаване на въпроса за допустимостта ненавършило пълнолетие дете да направи отказ от наследство и представлява ли отказът от наследство отказ от права по см. на чл.130, ал.4 СК, но до произнасяне с тълкувателно решение, образуваните производства могат да бъдат спирани само, ако са на производство пред ВКС, но не и в останалите съдилища съобр.т.1 от ТР № 8/07.05.2014г. по т.д. № 8/13г. на ОСГТК на ВКС, както е отбелязал в мотивите си и БРС.

Настоящата съдебна инстанция счита, че в случая обжалваното определение следва да бъде потвърдено. Това е така, тъй като отправената до БРС молба за вписване на отказ от наследство в книгата за откази при БРС не съдържа акт на районният съд по чл.130 ал.3 от СК, разрешаващ отказ от наследство. Такъв документ по делото липсва, поради което постановеното определение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено. На следващо място следва да се посочи и че цитираното определение №180/30.10.2019г., постановено по ч.гр.д. №3644/2019 г. на ВКС, първо г.о., е изолирано, а действащото у нас законодателство се характеризира със специална закрила на недееспособните лица, включително децата. Като израз на тази закрила, в чл. 130 СК законодателят е уредил защитата на имуществените интереси на децата при управление и разпореждане с имуществото им. В ал. 3 и ал. 4 на посочения член е предвидено определени правни действия на ненавършилите пълнолетие деца да могат да се извършват само с разрешението на районния съд, след преценка дали разпореждането не противоречи на интереса им, а по отношение на други е посочено, че ако бъдат извършени (дори и с разрешение на съда), те са нищожни/в т.см.вж.Определение № 425/25.09.2018г. по ч.гр.д.№3162/18г. IVг.о.ВКС/. По становище на настоящия съдебен състав, разпоредбите на чл. 130, ал. 3 и ал. 4 СК са

императивни правни норми, като направеното в тях изброяване на правни действия е изчерпателно. Това изключва възможността същите да бъдат тълкувани разширително. Несъмнено, приемането на наследство и отказът от такова потенциално могат да имат много сериозни последици за имуществото на детето и неговите интереси. Приемането на наследство от недееспособни лица е предмет на изрична уредба – чл. 61, ал. 2 ЗН, съгласно която те приемат наследството само по опис. От това следва логичният извод, че отказът от наследство не може да се счита оставен безконтролен и зависещ единствено от усмотрението и волята на законния представител на детето, респ. и на детето, когато то е непълнолетно. Тоест, отказът от наследство на недееспособните лица също би следвало да се счита изрично уреден в закона, конкретно – от разпоредбите на чл. 130 СК. Предвид становището на настоящия съдебен състав, изложено по-горе, че разпоредбата на чл. 130, ал. 3 СК съдържа изчерпателно изброяване на действията, които се допускат с разрешение на районния съд очевидно по отношение на отказа от наследство не намира приложение чл. 130, ал. 3 СК, тъй като не се съдържа в изброяването. Същият съгласно определение № 160/05.10.2020г. по ч.гр.д. № 2612/2020г. Пг.о. ВКС е в приложното поле на чл. 130, ал. 4 СК, съгласно която разпоредба дарение, отказ от права, даване на заем и обезпечаване на чужди задължения са нищожни. Отказът от наследство е едностранен еднократен формален писмен акт, с който се погасява правото на лицето да приеме наследството, т. е. по естеството си той е отказ от правото да се придобие наследството, оставено от съответния наследодател. Ето защо, настоящият съдебен състав счита, че отказът от наследство се включва в понятието "отказ от права" по смисъла на чл. 130, ал. 4 СК. Релевираните както с молбата, така и с частната жалба обстоятелства за пасиви и задължения в наследствената маса са ирелевантни за крайния извод за нищожност *ex lege* на направен от непълнолетно лице отказ от наследство. След като съдът приема, че отказът от наследство представлява отказ от права по смисъла на чл. 130, ал. 4 СК, то правилно и законосъобразно районният съд не е уважил молба за вписване на отказ от наследство.

По изложените съображения, Бургаският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение/наименовано Решение/ № 793 от 28.07.2021 г., постановено по частно гр. дело № 5261/2021 г. по описа на Районен съд – Бургас.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едноседмичен срок от връчване препис от определението на страната.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____